

[Ministeren for skatter og afgifter]

de kommende forhandlinger. Vi er enige om, at det bestående indkomstskattesystem ikke kan opretholdes, og at vi skal have en reform. Men hvad vigtigere er: vi er enige om, at denne reform skal bygge på et proportionalstræk, så vidt det i det hele taget kan lade sig gøre. For nogles vedkommende siger man til tops, men man tilføjer: det skal dog være således, at de, der har de højeste indkomster, også skal betale de højeste skatter. Det er der lidt forskellig formulering af, men det er jo det, som et flertal i oppositionen vil, og det er også det, som regeringen vil.

Vi fremlægger et oplæg med en proportionalstat, hvor man skal betale samme skat af samme krone efter personfradraget, hvad der også står i vores redegørelse et par spalter længere henne end det, hr. Bernhard Baunsgaard citerede. Vi ønsker at gennemføre et proportionalstræk, således at vi har et proportionalstræk på 48 pct. for alle, om man vil, men således at de højeste indkomster betaler 25 pct. mere. Det er jo den metode, hr. Bernhard Baunsgaard foreslog, men ganske vist på et andet grundlag, idet vores, om jeg så må sige, øverste beskatning skal gå på begrebet skattepligtig indkomst.

Når man gør det på den måde, som regeringen foreslår, er vi, som det er blevet sagt i dag, i en situation, hvor vi løser de problemer, der er ved vores skattesystem, for 92 pct.s vedkommende, og jeg må tilstå, at jeg tror ikke på, at den negative holdning, som kom til udtryk i nogle af indlæggene, virkelig er reel. Hvordan skulle noget ansvarligt politisk parti kunne stemme imod et forslag fra regeringens side, som dækker alt det, som det pågældende parti også er enig i? Men vi går kun 92 pct. ad vejen og ikke 100 pct. Jeg ved godt, at socialdemokraterne går videre. Jeg ved også godt, at de radikale vil gå videre, og jeg ved, at andre partier vil gå videre. All right, der kan en dag komme en anden situation, men vi er i dag i en situation, hvor der er et klart flertal for et proportionalstræk i hvert fald for de 92 pct.

Hvad opnår vi for disse 92 pct.s vedkommende? Vi opnår alt det, som et flertal gerne vil opnå. Vi opnår en større produktivitet i dette land. Vi opnår, at det kan betale sig at tage et initiativ, at det kan betale sig at løbe en risiko, for man betaler samme skat af hver krone. Der er jo ikke ret meget ved at løbe en risiko, at tage et initiativ, hvor man har

risikoen for at miste sine penge, og hvis man endelig tjener nogle penge, så får man 27 øre af hver krone eller mindre. Netop proportionalstrækket betyder, at for 92 pct. af befolkningen vil der være tale om større produktivitet, større initiativ.

Vi kan løse problemet med ægtefællebeskatningen, sådan som vi alle har drømt om at det skulle løses, men som vi ikke har kunnet løse det. For de 92 pct.s vedkommende vil det være muligt at lave en særbeskatning for to personer, hvad enten de er gift med hinanden, er skilt fra hinanden eller bare lever sammen, idet det er ligegyldigt, hvem der tjener pengene. De vil hele tiden skulle betale samme procent af hver tjent krone.

Vi kan lave en konjunkturudligning, som hr. Fogh Rasmussen var inde på, for disse mennesker, og vi kan løse – det lover vi i hvert fald her, og jeg tror også, vi kan – samspilsproblemerne mellem skat og offentlige ydelser, for vi får et skattesystem for 92 pct.s vedkommende, der er ganske enkelt, og det vil netop gælde de mennesker, som får offentlige ydelser, som ligger i proportionalstrækket.

Man siger: regeringen har ikke løst alle problemer. Det er jeg enig i. Man siger: regeringen har ikke løst skattetækningsproblemerne. Det vil jeg gerne opholde mig en lille smule ved.

Det er jo rigtigt, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at når vi har et stort spring mellem proportionalstatteprocenten, de 48 pct., og så overbeskatningen, om man vil, som går op på 73 pct. efter regeringens system, som går op på noget andet efter socialdemokratiets system, og som udskrives som en bruttoindkomstskat efter det radikale system, så vil – i og med at vi har et spring – to enkroner blive beskattet forskelligt, og så har vi basis for skattetæknning.

I det system, vi har i dag, er der 1,2 million mennesker, der betaler mellem 60 og 73 pct. af den sidste krone i skat. Disse mennesker er de potentielle skattetænkere. Dette tal på 1,2 million mennesker bliver efter regeringens forslag reduceret til 350.000 mennesker. Jeg mener, at det klart reducerer det antal mennesker, der kan tænkes at bruge deres tid og kræfter – og løbe den risiko, der også er – på skattetæknning. Jeg erkender, at vi ikke kan afskaffe det, men vi er kommet et langt skridt af vejen, og jeg vover den påstand, at